

L. Rasmussen og af det ærede Medlem Hr. Rode, er der neppe Tvivl om, at den maa regnes at ville blive en 7—8 Mill. Kr. større end angivet paa Finansloven. Begge de ærede Medlemmer finder imidlertid, at den Form, man har anvendt, nemlig at benytte Normalkursen, er i hvert Fald naturlig; jeg maa tilstaa, jeg har den Opfattelse, at den er unaturlig. Jeg kan ikke se rettere end, at naar Forskellen mellem det, man virkelig skal betale, og det, der staar i Finansloven, er saa stor, som den maa blive her, saa vilde det være ulige mere naturligt at benytte Kursen den Dag, Budgettet stilles op; det er jo dog saa overmaade sandsynligt, at den Kurs vil komme til at ligge Virkeligheden langt nærmere end den, der er angivet, og jeg maa hævde — og det samme gjorde jeg, da Nedsæringsplanerne laa for —, at det er meget vigtigt, at vi efterhaanden kommer ind paa Finanslovsforslag, der viser Tallene saa nær de rigtige som muligt, saaledes at Tillægsbevillingslovens Tal saa lidt som muligt kommer til at forskyde det Billede, Finansloven giver. I og for sig nærer jeg ikke nogen stor Tro til, at dette beskedne Ønske om at faa en, regnskabsmæssig set, i hvert Fald saa lille Reform som denne gennemført, vil blive opfyldt. Vi er jo kendt med, at der skal ikke saa ganske lidt til for at formaa Administrationen til at imødekomme Ønsker, selv hvor de er saa smaa som det, jeg her taler om, men jeg vil dog henstille til den højtærede Finansminister, om han ikke personlig kunde finde det mere naturligt at benytte den af mig her angivne Kurs, og endvidere henstille, at den højtærede Finansminister gjorde Forsøg paa ogsaa at faa den indført i Regnskabet. (*Finansministeren* [N. Neergaard]: I Regnskabet er den!) — ja, men at faa den indført i selve Opstillingen. Naar jeg nærer en noget ringe Tiltro til, at dette, som jeg selv synes, beskedne Ønske bliver opfyldt, saa har det i nogen Grad sin Grund i, at den højtærede Finansminister, saa vidt jeg husker, i Fjor udtalte, at han ikke vilde være uvillig til i Opstillingen over Formue- og Indkomstskatten at skelne mellem den almindelige Formue- og Indkomstskat og Selskabsskatten, men trods den højtærede Finansministers Villighed hertil paa det daværende Tidspunkt er dette Ønske endnu ikke blevet opfyldt.

Som bemærket er der jo foruden disse sikre Udgifter til Merrenteudgifter, hvis ikke Dyrtiden forandrer sig med det første

— og dertil er der vel ikke nogen afgørende Sandsynlighed —, forøget Udgift at vente til Lønninger og ogsaa sikre Udgifter at vente til Jernbaneanlæg m. m. Spørgsmaalet bliver da, om disse Millioner tilsammen foruden det, der i øvrigt vil komme til, kan antages at komme til at ligge under 45 Mill. Kr. Naar jeg nævner Tallet 45 Mill. Kr., maa jeg selvfølgelig holde mig klart, at i dette tilsyneladende Overskud paa 45 Mill. Kr. skjuler der sig i Virkeligheden et Statslaan paa 10 Mill. Kr. Jeg vil imidlertid sige, at det Maal, man satte sig i sidste Samling, jo for saa vidt kun var at skaffe Balance under Hensyn til dette Laan, og hvis altsaa Balance kan naas, naar man som Indtægt regner disse 10 Mill. Kr., som man ganske vist laaner, saa maa jeg sige, at det Maal, man den Gang satte sig, er naaet. Jeg maa naturligvis give forskellige tidligere Talere Ret i, at noget sikkert med Hensyn til, om det vil kunne naas eller ikke, kan man ikke sige. At det skulde være helt usandsynligt, at det naas, tror jeg ikke, man har Lov at sige; men at det paa den anden Side ikke er usandsynligt, at det ikke naas, maa jeg lige saa sikkert erkende. Kommer der et Underskud — og Muligheden derfor er der —, tror jeg dog, at man med absolut Sikkerhed tør sige, at dette Underskud vil, sammenlignet med det sidste Aars — jeg vil slet ikke tale om en Sammenligning med de to foregaaende Aars — Underskud, blive for saa vidt for intet at regne, alt selvfølgelig under Forudsætning af, at Næringslivet maa gaa nogenlunde saa tilfredsstillende, som jeg mener, man har Lov til at sige, at det gaar i Øjeblikket. Men at der i saa Henseende skulde ske nogen afgørende Forandring sammenlignet med det normale i de Maaneder, vi har tilbage i Regnskabsaaret, kan jeg ikke se, der er nogen særlig Grund til at tro. For indværende Finanslov synes jeg altsaa, man har Lov til at vente saa nogenlunde Balance.

Med Hensyn til det Finansaar, som kommer, maa jeg i Modsætning til det ærede Medlem Hr. Martin Hansen mene, at Sandsynligheden tegner sig mørkere end for det Finansaar, hvori vi befinder os. Her forekommer det mig i Tilslutning til det, som mit Partis ærede Ordfører (Pürschel) udtalte, at man i visse Henseender har regnet for optimistisk med Hensyn til de indirekte Skatters Indgang, og jeg skal specielt pege paa en enkelt Artikel, Spiritus, som regnes at ville give